

vrijdag 06 juni 2008

Euthanasie

HUISARTS EN DOCUMENTAIREMAKER - **brief van de dag**

Euthanasie

In haar opiniestuk 'De grenzen van de arts' (*DS 3 juni*) bevraagt collega Van Den Noortgate de taak van de arts bij existentieel lijden. Haar antwoord is dat naar een oplossing gezocht moet worden, maar zij sluit meteen uit dat dat een taak is van de arts. Ik denk dat het een belangrijke vraag is die in het levenseindedebat zeker aan bod moet komen, maar waarbij geen exclusieven kunnen worden uitgesproken. Zeker niet tegenover huisartsen die existentieel lijdende mensen van jong tot oud volgen.

Van Den Noortgate zegt ook dat twee van de drie patiënten die hun getuigenis wensten te tonen in de documentaire 'Het is goed geweest' (*DS 29 mei*) niet voldoen aan de huidige wetgeving. Dit is een blaam voor de behandelende artsen (onder wie ook een geriater), de palliatief verpleegkundigen en kinesitherapeuten, de tweede en derde arts in functie van de euthanasiewetgeving, alsook de euthanasiecommissie zelf. Al deze mensen hebben in eer en geweten hun zorg verleend binnen de grenzen van de wet.

Het verwondert me dat een palliatief arts zegt dat zij alleen 'opgeleid en door haar eed van Hippocrates gebonden is om te genezen en fysiek en psychisch lijden te behandelen'. Met alle respect voor Hippocrates, maar ondertussen zijn we in de 21ste eeuw en zijn er in ons land wetten en deontologische richtlijnen die zeggen dat stervensbegeleiding, continue en palliatieve zorg tot het takenpakket behoren van de arts. Dus niet alleen meer het curatieve. Ik ben zelf groot voorstander dat de federaties palliatieve zorg in België de georganiseerde zorg coördineren en instaan voor de opleiding en begeleiding van de fysieke, psychosociale, spiritueel-existentiële zorg bij het levenseinde, zodat geen tweesporenbeleid - of euthanasie of palliatieve zorg - nodig is.

In het volgende deel van onze documentaire reeks over 'Sterven, dood en rouw anno 2008' komen mensen in beeld die de behandeling stoppen en hun levenseinde tegemoet gaan in zinvol lijden of met pijnloos comfort, inclusief sedatie. Over deze beide situaties leren we niets bij Hippocrates, maar ze zijn nochtans cruciaal en noodzakelijk. Het laatste deel van de documentaire gaat over 'natuurlijk sterven in de thuisomgeving'. Wat mij betreft nog altijd de mooiste dood. Waar ik als arts, net zoals bij een thuisbevalling, een begeleidende functie heb, op afstand maar in nabijheid.

Ben ik daarvoor opgeleid? Is dit grootheidswaanzin? Voldoe ik daarmee aan de eed van Hippocrates? Ik vraag niet liever dan een debat hierover, maar dan wel een debat waar ook de patiënten en burgers zelf hun zeg kunnen doen, dus ook in de media?

Marc Cosyns,

Walen buiten

Een Antwerp-supporter zou gezegd hebben tegen Christophe Deborsu (*DS 4 juni*) dat een nederlaag tegen een Waalse ploeg harder aankomt. Ik kan dat beamen. Tubeke heeft geen

achterban en geen professionele omkadering van welke aard dan ook. De club is eerlijk gezegd eerste klasse onwaardig. Hoe kan een ploeg met zo'n laag budget en toeschouwersaantal zo'n goede spelers blijven betalen?

Wanneer men de financiering van de voetbaltempels van Charleroi, Standard, Moeskroen, Bergen, maar ook kleine clubs als Eupen en Virton nader gaat bekijken slaat een Vlaming groen uit van afgunst. De financiering wordt zeer vaak gedragen door de gemeenschappen en/of de gemeente, terwijl men in Vlaanderen hemel en aarde moet bewegen om een fooi te krijgen van de overheid. Gelukkig is er een mentaliteitswijziging aan het komen maar de frustratie bij de Vlaamse voetballiefhebber zit diep.

Het gaat dus om meer dan vendelzwaaien, mijnheer Deborsu. Meer dan een neanderthalervisie van een simpele, domme Antwerpsupporter. Ik heb mezelf steeds aanzien als een ruimdenkend, verdraagzaam en democratisch persoon, toch word ik een beetje moedeloos van de situatie. En ik kan de heer Mary dus begrijpen; ook ik voel me steeds slechter in dit land, maar om heel andere redenen.

Jorgen Van Laer (Antwerpen)

Schoolreis

Vanaf volgend schooljaar mag de lagere school voor korte uitstappen maar 60 euro per jaar doorrekenen aan de ouders. De autocarsector vreest dat het aantal busuitstappen hierdoor verder zal afnemen. Volgens de krant antwoord ik hierop dat 'het mogelijk moet zijn om ook volgend jaar nog uitstappen te organiseren, al zal dat niet altijd meer met de bus zijn.' Onze reactie gaat verder: de maximumfactuur kan geen reden zijn om busuitstappen te schrappen, want de scholen krijgen meer geld van de overheid om zelf bij te leggen. De meeste scholen zullen zelfs méér uitstappen kunnen organiseren. Alleen wie echt buitenissige facturen naar de ouders doorschoof, zal wat soberder moeten zijn.

Of men de bus neemt, hangt van andere factoren af (brandstofprijs, veiligheidsregels, alternatieven). Uiteraard zullen scholen de meest interessante formules zoeken.

Frank Vandenbroucke, Vlaams minister van Onderwijs

Marc Cosyns, huisarts en documentairemaker